

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Gottlieb Christophori Harles Anthologia Graeca Poetica

Harless, Adolf Gottlieb Christoph

Baruthi, MDCCXCII.

VD18 13527622

Ex Theocrito.

urn:nbn:de:gbv:45:1-18225

EX THEOCRITO *)

THEOCRITI **) IDYLL. XI.

*) De *Theocrito*, poetarum bucolicorum principe, egerunt, praeter Fabricium atque Hambergerum, *Barnefius*, in vita bucolici, tom. I. ed. Warton, auctor biographiae classicae, a Murfinna in sermonem germanicum conuersae, Halae Saxon. tom. 1. 1767. 8. pag. 153. et Comes illustriss. *de Finkenstien* in *Arethusa*, oder die bukolischen Dichter des Alterthums, part. 1. Berol. 1789. 4. pag. 57. sqq. qui etiam de carmine bucolico intelligenter differuit pag. 1. sqq. Editiones recensui in Introductione in histor. L. Gr. et in editione Theocriti Lipsiae 1780. mai. 8. in praemissa commentat. de Dorismo Theocriteo, pag. XX. sqq. De versibus, qui bucolici numerandi sunt, nec non de multis locis Theocriteis scite acuteque iudicat *Valckenaer* in epistola ad Roeverum praemissa nouae editioni: *Virgilius collatione scriptorum graec. illustratus cura Fulvii Vrsini*, Leouard. 1747. 8. p. XV. sqq. — In superiore huius Anthologiae editione maxime sequutus eram recensioem Theocriteorum a *I. Iac. Reiskio* factam, Viennae et Lipsiae 1766. 4. et contuleram editiones, vtramque *Stephani*, tum maiorem in Poetis gr. principibus carminis heroici fol. 1566. pag. 183. sqq. tum minorem: *Theocriti aliorumque poetarum Idyllia* etc. gr. et lat. 1579. 12. *Thomae Warton*, Oxon. 1770. II. voll. 4. et *Theocriti decem Eidyllia quae graece cum notis edidit, eiusdemque Adoniaxusas uberioribus adnotationibus instruxit L. C. Valckenaer*. Lugd. Bat. 1773. 8. *Theocriteis* reliquiis locum quoque dedit, casque e sua recensione formulis typographicis describi fecit *Brunch V. C.* in *Analectis veterum poetarum gr.* Argentor. 1772. 8. tom. 1. pag. 263. sqq. — In praesenti, ne de lectionis varietate, quam in mea Theocriti editione collegi et indicaui, perpetuo monerem, retinui contextum a *L. C. Valcken.* in critica illius editione *Theocriti, Bionis et Moschl* carmin. bucolic. gr. et lat. Lugd. Bat. 1779. 8. concinnatum. Germanice verterunt omnia Theocritea *Kütt-*

ner, quaedam cl. Schwabe et illustriss. Com. de Finken-
stein etc.

**) Hoc XI. Idyllion, siue Polyphemi amorem Ovi-
dius (Metamorph. XIII. fab. 8.) *Metastafius* et *Gesner* ita
imitati sunt, vt suos quisque lepores haberet, suas ve-
neres, quas eleganter et erudite inter se comparauit cl.
Io. Ge. Henr. Feder, Professor philosophiae in academia
Gottingensi, familiaritatis amicitiaeque vinculo mecum
iam a multis annis coniunctissimus, in commentatione,
Amor Polyphemi ex Theocrito, Ouidio et Metastasio -
inscripta, Erlangae 1765. quam legisse neminem, credo,
praesertim hoc idyllion interpretaturum, poenitebit.
Hoc quoque Idyllion cl. *Ramler* in *Einleitung in die*
schönen Wissenschaften etc. Part. I. pag. 331. laudat
pulcreque illustrat. *Vauassor* de ludicra dictione pag. 110.
ed. *Kappi* hoc nostrum et sextum Idyllion pro vno ha-
buit, repugnante vero *Dan. Heinsio* in lectt. Theocriteis
pag. 293. Idem tamen *Vauassor* nostri idyllii particulas
quasdam loc. mem. pag. 125. eleganter exponit. Quae
(*Herder*) Ueber die neuere deutsche Litteratur, 2te
Sammlung, de idylliis Theocriti aliorumque obseruauit,
vt ea doctores adolescentulorum legant et sub examen
vocat, valde opto. adde *Scaligeri* Poetic. libr. V. pag.
632. sq. atque *Tollii* comparationem Theocriti et Virgi-
lii, in *Berkelii* diff. critic. Lugd. B. 1707. in 8. pag. 377.
sqq. Poeta, postquam de remedio amoris pauca praece-
perat, Polyphemi amorem erga Galateam viuus et lucidis
ingenioque Cyclopis congruentibus coloribus describit,
tum illum iuxta maris litus sedentem, suum amorem sim-
plici ratione declarantem, sua bona suamque felicitatem
praedicantem et Galatęae amorem implorantem ita indu-
cit, vt ipsum agentem loquentemque quasi videre atque
audire videamur, eiusque simplicitate ipsi delectemur,
(qua quidem dramatica ratione bucolicus praestat Ovi-
dium, Metam. XIII. v. 745. sqq. cum nostro ita, vt vtrius-
que consilium et ratio expendatur, riteque diiudicetur,
comparandum, apud quem Galatea Cyclopis amorem tan-
tum, sed suauiter, interdum luxuriose, enarrat). Deni-
que ad se redit Polyphemus et se lepidio more solatur.

Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει Φάρμακον ἄλλο, 1
 Νικία, ἔτ' ἐγχεῖσιν, (ἐμὴν δοκεῖ) ἔτ' ἐπίπα-
 ςον,

Ἡ τὰ Πιερίδες· κῆφον δέ τι τῆτο καὶ αἰδὺ 2
 Γίγνεται ἐπ' ἀνθρώποις· εὐρῆν δ' εἰς ῥαδίον ἐντί.
 Γινώσκειν δ' οἶμαι τὸ καλῶς, ἱατρὸν ἔόντα, 5
 Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα μοῖσαις.
 Οὕτω γοῦν ῥαῖσα διὰ γ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' αἰμῶν,
 Ὡς ῥαῖος Πολύφαμος, ὃς κ' ἤρατο τὰς Γαλατείας,
 Ἀρτιγενειάσδων περὶ τὸ σόμα τὼς κροτάφους τε.
 Ἡρατο δ' ἔτι ῥόδοις, εἰ μάλοις, εἰ δὲ κικίννοις. 10

Ἀλλ'

v. 2. ἐπίπασον. Schol. ad h. l. commemorat haec:
 ἰεὶον, ὅτι τῶν φαρμάκων τὰ μὲν εἰσι χρεῖα, ἤγαν, ὥστε χρε-
 ῖμα εἰς θεραπεῖαν· τὰ δὲ ποτὰ, ἤγαν, ὥστε πίνομεν· τὰ
 δὲ ἐπίπασα, ἤγαν, ὥστε ἐπιπᾶττομεν. adde Schol. ad Ari-
 stoph. Plut. 717. Theocritum videtur imitatus Bion. in
 fragment III. vbi conf. interpr. Longus II. past. p. 37.
 et Horat. IV, 11. minuuntur atrae carmine curae.

v. 4. δὲ verte sed, v. Bulaei comment. ling. Gr. p. 924.

v. 10. Ἡρατο Schol. εἰς ἡρώτα ἐκινήθη· ἡρώσθη ἐκ ἡλα-
 φούς, ὥστε μῆλα δίδοναι, ἢ ῥόδα, ἢ ἕτερόν τι εἰς τὸ καλ-
 λωπίζειν. κικίννοις, crinibus intortis crispatisque. adde a
 Valk. et a me in ed. Theocr. notata. De multiplici
 usu comarum in fasciculos confectarum, quae mitteren-
 tur alio, egit Reiske in disputatiuncula germanica, quae
 inserta est Hamburgischen Magazine vol. XVII. pag. 592.
 sq. conf. etiam Polluc. IX. sect. 81. ibique Hemsterh. qui,
 postquam fuse egit de hoc vocabulo, tandem, fuere, in-
 quit, cincinnati tortuosis turbinatisque flexibus dependuli
 in humeros capilli. Sensus Theocriti est: Polyphemus
 tanto exardescibat amore Galateae, ut, non more ama-
 torum ei rosas, aut poma, aut fasciculos comae suae
 mitteret, sed ut etiam fureret. Depingere se hic profi-
 tetur Theocritus, novum quoddam genus amoris, fe-
 rini scil. et horridi. de ῥόδ. confer Moll. ad Longi Pastor.
 pag. 85. (pag. 352. ed. Boden.)

Ἄλλ' ὅλοαῖς μανίαις. ἀγείτο δὲ πάντα πά-
ργα.

Πολλὰκι ταῖ ὄϊες ποτὶ τ' αὐλίον αὐτὰ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ, τὰν Γαλάτειαν
αἰδῶν,

Αὐτῷ ἐπ' αἶονος κατετάκετο Φυκιοέσσας
15 Ἐξ αἶσς, ἔχθισον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος,
Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἃ οἱ ἦπατι πᾶξε βέ-
λεμνον.

Ἄλλ' αὖ τὸ Φάρμακον εὖρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ
πέτρας

Τψηλᾶς, ἐς πόντον ὀρῶν, αἶειδε τοιαῦτα.

ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τὶ τὸν Φιλέοντ' ἀπο-
βάλλῃ;

Λευ.

v. 12. αὐτὰν h. e. solae, vt Scholiaſt. explicat, vel nullo custode, vt Virgilius loquitur; nullo ducente, vt Naſo reddidit. Etiam ſua ſponte verterem. vid. Steph. in obſſ. in min. edit. pag. 14. Erneſti ad Hom. Odyſſ. XVI. 294. et Schrader. ad Muſaeum pag. 332. Imitatus eſt Virgil. Ecl. III, 21. vbi vide cl. Heyne, et Vriſini Virgil. coll. p. 41.

v. 13. χλωρᾶς vide indicem. Tibull. III. 1. 28. Auſer- vet extincto pallida Ditis aqua, vbi vide Brouckh. et cl. Heyne.

v. 14. αὐτῷ. dor. pro αὐτῇ, ibi, vide Gregor. Corinth. pag. 261. ad §. 155. Tourpius in Addendis pag. 396. ex- plicat in ſolo litore, vt imitatus eſt Virgil. III. Georg. 465.

v. 15. 16. ἔλκος — vulnus, quod ei inflixerat telum a Venere immiſſum. conf. not. ad Bion. I. v. 17. Virgil. Aen. III. Valck. et Br. καθεζόμενος. malint. vid. v. ſq.

v. 19. v. Doruille. van. crit. p. 419. imitatus eſt Vir- gil. II. Ecl. 6. conf. ad Callimach. Spanhem. tom. II. pag. 454.

Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἀπαλωτέρα δ'
ἀρνός, 20

Μόσχω γαυροτέρα, Φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.
Φοιτῆς δ' αὖθ' ἔσως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχη με.
Οἶχῃ

v. 20. conf. *Ouid. Metam. XIII. 789.* qui tamen ultra modum lasciuit. ποτιδεῖν Brunck.

v. 21. cf. *Theoc. Id. XX. 26. Idyll. VIII. 83.* Ceterum suauitatem, τὸ πρέπον et proprium poeseos bucolicae notent tirones. Bucolicus adfingit pastori aptam et congruentem orationem, eumque rustice loquentem ac similitudines ab agro pecudeque iisque, quae quotidie versat videtque, ducentem inducit. Confer etiam, quae *Vauassor l. mem. pag. 112. sq.* de hac oratione Theocritea disputat.

ibid. conf. *Theocr. XII. 3. Virg. Ecl. V. 16. Ouid. Met. XIII. 790.* interpretatio vulgaris: *acerbior vua immatura*, ipsa acerba est, et repugnat omni sensui: melior est *Casauboniana, Splendidior.* Commendat enim Cyclops in Galatea sua cutis bene curatae nitorem et gratiam. *Hesych. Φιαρὸν, λαμπρὸν, καθαρὸν*, v. etiam *A. Fabri et T. Graeu. ad fragm. Callimachi. p. 358.* Glossae Laurentianae apud Warton. pag. 227. *Φιαρ. λαμπρότερα, καθαρότερα.* Neque tamen *splendidior* placet Wartonio interpretari, propter τὸ ὠμᾶς, *crudae, immaturae, immitis*, et a maturis vuis cutem nitentem saltem commendasse aptius putat. Quare lectio Calliergi, *σφριγανώτερα* non prorsus aspernanda ipsi videtur. *Hesychius σφριγών - idem σφρίγανον -* Vua recenti, siue immatura, magis vegeta, turgidula, solida. *Nonnus Dionys. libr. 34. pag. 858. v. 32.* Vitium praestantissimarum feracissima fuit insula Cyclopuur, vnde Polyphemus comparisonem ab vuis pulcre ducit. Pariter *Homerus Odys. IX. 110.* in primis vers. 357. de hac insula. Bene quidem monet haec Warton: enimvero homo ferus ferus quoque crudosque amare potest cibos fructusque, atque adeo vuam immaturam, quae sibi videtur splendere, et vero splendet, dum maturescit.

v. 22. *ἔνθ' ἔσως illud ipsum, quod aio, prorsus ita,*

Οἶχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῆμε.
 Φεύγεις δ' ὥσπερ οἷς πολὺν λύκον ἀθρήσασα.
 25 Ἡράσθην μὲν ἔγωγα, κόρα, τέσς ἀνίκα πρᾶ-

τόν

Ἦνθες ἐμᾶ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθιναν
 φύλλα

Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἀγεμόνευον.
 Παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τυ καὶ ὕσερον εἰδέτι πω
 νῦν

Ἐκ τήνῳ δύναμαι· τὴν δ' εἰ μέλει εἰ μὰ Δί,
 εἰδέν.

30 Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος ἔνεκα Φεύγεις.
 Οὔνεκα μοι λασία μὲν ὄφρυς ἐπὶ παντὶ με-
 τώπῳ.

Ἐξ ὧτός τέταται ποτὶ θῶτερον ὥς μία μακρά,
 Εἰς δ' ὄφθαλμὸς ἔπеси· πλατεῖα δὲ ῥίς ἐπὶ
 χεῖλει.

Ἀλ.

ut adfirmo. Pulcerrima est petulantia marinae puellae,
 amanti suo ita illudentis, ait Warton.

v. 23. Οἶχῃ — ἰοῖσα, statim vero, quam celerrime aufu-
 git; ἰών, ἐλθὼν cum alio verbo iunctum indicat celerita-
 tem actionis et animi promptitudinem. v. Deruile ad Cha-
 rit. p. 297. Aristoph. Plut. v. 32.

v. 25. Imitatur Virgil. Eclog. VIII. 37. Vulgo: —
 ἔγωγε, Κόρα, τεῦ etc. Koehler, probante Com. de Fin-
 kenstein, suspicatur, Κόρας τεῦ, puellam te iam amare
 coepi.

v. 26. ἐμᾶ. Aurati coniecturam ἐμᾶ tua probant Val-
 ckenaer et Brunek.

v. 27. Apud Homer. Odyss. VII. 30. Minerva Ulyssī,
 Phaeacam ingredientī, ait, ἐγὼ δὲ ὁδὸν ἡγεμονέουσιν. con-
 fer infra Mosch. II. 117.

v. 31. cf. Virg. Ecl. VIII. 32.

v. 33. Schol. ad h. l. τετεσιν, εἰμὶ σιμῶς: cf. Virg. Ecl.

Ἄλλ' αὐτός τοιῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,
 Κῆκ τῆτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα
 πίνω. 35

Τυρὸς δ' εἰ λείπει μ' ἔτ' ἐν θέρει, ἔτ' ἐν ὀπώρῃ,
 Οὐ χειμῶνος ἄκρῳ· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθεές αἰεὶ.
 Συρίσδεν δ' ὡς ἔτις ἐπίσαμα ὦδε Κυκλώπων,
 Τιν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἀμᾶ κῆμαντὸν
 αἰείδων,

Πολλάκι νυκτὸς ἄωρί· τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νε-
 βρῶς, 40

Πάσας μαννοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας
 ἄρκτων·

Ἄλλ'

II. 19. sq. et cl. Heyne ad hos vers. Post hunc versum Hemsterh. et Valcken. putant, inferendum esse versum, qui nunc numeratur quinquagesimus.

v. 34. Virg. II. ecl. 21. conf. Iac. Tollii animadu. ad Longin. pag. 351. seq.

v. 35. ἀμελγόμενος, *nihil mulgens*. Hanc Aldinam et Florentinam, et codd. Vatican. quam etiam schol. exhibet, lectionem vulgari ἀμελγόμενον, quam Warton quoque habet, praetulit Reiskius et Valckenaer. idque iure: nam prior lectio antiquitati ac simplicitati ultimae aptior est, adeoque magis bucolica. conf. de la Cerda ad Virgil. II. Ecl. 22. Homer. Odyss. VIII. 219. 223. X. 76.

v. 39. γλυκύμ. Quatenam simplicitas et suauitas et amandi cupido in hoc Cyclope! conf. Bion. I. 78. Propria significatio, *dulce pomum*, est infra apud Callim. H. in Cerer. 29. pro ἀμᾶ legatur ὁμᾶ. Hesych. ὁμα, ὁμᾶ. Sed fortasse Dorice hic loci circumflectatur ἀμᾶ. Annon et commune ὁμα dorice pro ὁμᾶ, ait Warton. ἀμᾶ dedit Valcken. malit tamen ὁμᾶ.

v. 40. Theoc. III. 34. Virg. Ecl. II. 41. Glossae Laurentianae ad h. I. ἄωρί, ἄωρία, ἀκαίρως, παρὰ τὸν δέοντα καιρόν. v. Suidam in h. v. et Lucian. tom. I. pag. 291. ibique Hemsterh.

v. 41. μαννοφόρ. torquibus ornatos. sic codd. Vatic.

Ἄλ' ἀφίκευ τὸ ποτ' ἄρμε, καὶ ἐξεῖς ἰδὲν
ἐλασσον.

Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον
ὄρεχθῆν.

Ἄδιον ἐν τῶντρω παρ' ἐμὴν τὰν νύκτα διαξεῖς
45 Ἐντὶ δάφνα τινεῖ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἐντ' ἄμπελος αἰ γλυκύ-
καρπος.

Ἐντὶ

editt. Iunt. Calliurgi et Br. Alii vero, Aldus, Stephan. Warthon. Valcken. quem vide, et codd. Laurent. ἀμφο-
ρως, quam lectionem reiicit Casaubon. ad h. l. in lectt.
Theocr. cap. XIII. et laudat interpretationem Scholiastes,
quī Μάννος, inquit, ἐστὶν περιτραχήλιος κόσμος, τὸ λε-
γόμενον μαννάκιον. v. Polluc. Onom. VI. segm. 99 p. 533.
ibique interpr.

σκύμνος catulos. Breuitati et proprietati multum de-
traxisse videtur Ouid. Metam. XIII. 834. huiusce muneris
quasi saeuitiem molliendo: Inueni geminos — inter se
similes, qui tecum ludere possint Villosae catulos in summis
montibus ursae.

v. 42. Ἀλλὰ verterem age: et desiderium exprimit im-
mensum. v. ind. Ceterum conf. Virg. Ecl. VIII. 39. 43.
vbi vide notam cl. Heyne, et Theocrit. V. 45. Virg. Ecl.
I. 80. ὄρεχθῆν pro ὄρεχθεῖν e codd. Vaticano et Romano
Ottoboni reposuit Valcken. et laudauit Toupium in
Emendat. in Suidam II. p. 178. Glossae Laurent. inter-
pretantur κίνεσθαι. conf. Hom. Iliad. XXIII. 30. Ad
quem locum Eustathius pag. 1285. l. 60. τῶν δὲ, αἰτ,
Ὀμηρικῶν, τὸ μὲν ὄρεχθεον, μίμημά ἐστι τραχέος ἤχου γι-
νομένου ἐν τῷ σφάζεσθαι βῆν. Θεόκριτος δὲ (nostro loco) ἐπὶ
θαλάσσης τὴν λέξιν τίθησι κατ' ὁμοιότητα τῇ (Odyss. ε. 402.)
ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα. δῆλον δὲ, ὅτι καὶ ἐπὶ πατάγῃ καρδίῃς
ἡ λέξις τίθεται, ὡς τὸ κραδίη δὲ οἱ ἔνδον ὄρεχθει, quem lo-
cum excitat Brunck in notis ad Aristoph. Nub. 1368. (al.
1371.) vbi ὄρεχθεῖν Glossae explicant κινηθῆναι πρὸς ὄργην.

Ἐντὶ ψυχρον ὕδωρ, τό μοι αἶ πολυδένδρεος
Αἶτνα

Λευκάς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἔλοι-
το;

Αἶ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἤμεν, 50
Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῶ ἀκάμα-
τον πῦρ.

Καιόμενος δ' ὑπὸ τεύς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοί-
μαν,

H 2

Καί

v. 47. Scholiast. iam observat, Aetnam ab altera par-
te ignem euomere; ab altera autem esse nemorosam, ἐν
ᾧ μέρει καὶ χιὼν δι' ἔτος τηρεῖται, ἐξ ἧς φησιν ὁ Θεόκριτος,
τῆς χιόνος τηρομένης, ρεῖν τὸ ὕδωρ καὶ μάλα ψυχρόν.

ibid. conf. Hom. de αὐλῇ Polyphemi Odyss. VIII. 183.
186. De fertilitate arborum et monte Aetna multus est
Warton in Addendis et Corrigendis p. 353.

v. 48. Ἀμβρ. Scholiast. Νέκταρ, θεῶν πόμα. ἀμβρόσια
προφῇ θεῶν, ὥς φασιν Ἕλληνες. ἐκ δὲ τῆς ἀμβροσίας καὶ ἀμ-
βρόσιον πόμα, τὸ θεῖον, τρεῖς τὸ γλυκύτατον.

v. 49. τῶνδε, supple ἀντὶ, prae his. Warton compara-
uit Nonnum Dionys. XVI. 30. sqq.

v. 50. Schol. λάσιος, δηλονότι σύνθετος.

ibid. Warton haec ad h. l. scripsit. „Polyphemo no-
stro antrum incolenti, magno solatio fuit, quod ingen-
tem struem ligni querni possederit ad pellendum frigus.
Hoc formae suae damna rependit Cyclops. Sensus est:
Etsi tibi videar hirsutus et squalidus, attamen abundo
multis vitae commoditatibus: Sunt mihi querna ligna, et
in antro perpetuus est ignis. Eodem modo v. 33. sqq.
corporis sui deformitati copias suas et diuitias opponit.
Ita secum ratiocinatur homo ferus et immanis.“

v. 51. Imitatur Homerum Odyss. IX. 219. 223. 233. etc.
Warton quoque laudat Euripidem Cyclop. v. 382. 385.

Καί τὸν ἐν' ὀφθαλμὸν, τῷ μοι γλυκερώτερον
εἶδέν.

Ὡς μοι, ὅτ' ἐκ ἑτεκέν μ' αἰ μάτῃς βράγχι
ἔχοντα,

55 Ὡς κατέδυν ποτὶ τιν, καὶ τὰν χεῖρα τεύς ἐφί-
λασα,

Αἰ μὴ τὸ σῶμα λῆς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκά,
Ἡ μάκων' ἀπαλὰν, ἐρυθρὰ πλαταγώνι' εχοί-
σαν.

Ἀλλὰ

v. 53. Valckenaer, pro καὶ ex codd. Florent. reposue-
rat in priore ed. καί, iure per unum oculum, quo nihil
mihi carius, et laudarat Theocrit. Eid. XXIII. 73. Καί
γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλας ὕσων. sed in al-
tera ed. codicum fide καὶ retinuit.

v. 53. Formula haec ardentissimum innuit amorem
tam in sacris quam profanis litteris usurpata. Catull. III.
5. quem plus illa suis oculis amabat. Oppian. Hal. I. 703.
τέννα — φάεος γλυκερώτερον καὶ βιότοιο, ad quem locum
Rittershus. permulta collegit exempla. Warton vero
haud inique monet: posse hic adludere Cyclopa ad oculi
sui combustionem, ab Ulyssæ faciendam, quam praedi-
xerat ipsi Telephus, et quam ipse memorat Eid. VI. 22.
vt sensus sit: A te Galatæa pati possem illud, quod mihi
in fatis est; vt etiam mihi comburatur oculus, quem
tanti facio; immo animam quoque a te comburi pate-
rer. „A sui igitur mentione videtur hanc facere trans-
itionem.

v. 56. λῆς. vide indicem. Imitatur Virgil. II. Eclog.
45. E cod. Toletano αἶμα μὴ σῶμα λῆς malit Valckenar.

v. 57. πλαταγώνια. Schol. τὰ τῆς μήκωνος φύλλα φησί,
καὶ τὰ τῆς ἀνεμώνης, ἀπὸ τῆς πλάσσειν, (vel vt Warton in
emendatt. Schol. vult πλατάσσειν e Stephani thes. Gr. III.
col. 356. a.) ὁ ἐστὶ φοφεῖν· τιθέντες γὰρ αὐτὰ κατὰ τὸν ἀν-
τίχειρα καὶ τὸν λεχανὸν δάκτυλον· τύπτει τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ
καὶ ἔτω σημειῶνται, εἰ ἀγαπῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. ὥσπερ
καὶ ἀπὸ τῆς τῆς πλαταγώνος φύφς, εἰ ἀφόφως ἐπικρασεῖται.
conf. Virgil. Ecl. II. 45.

Ἀλλὰ τὰ μὲν Θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χει-
μῶνι.

Ὡς ἔκ' ἂν τοι ταῦτα Φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυ-
νάσθην.

Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μα-
θεῦμαι, 60

Αἴκα τις σὺν ναὶ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται.

Ὡς κεν ἴδω τί ποθ' αἰδὺ κατοικῆν τὸν βυθὸν
ὑμῖν.

Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
(Ὡσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπεν-
θεῖν.

Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοισ σὺν ἐμὴν ἅμα, καὶ γάλ'
ἀμέλγειν, 65

Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.

Ἀμάτῃς ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾶ.
Οὐδὲν πᾶ ποχ' ὅλως ποτὶ τὴν Φίλον εἶπεν ὑπὲρ
μεῦ,

H 3

Καὶ

ibid. Warton laudat, Valcken. probat et Brunck rece-
pit lectionem Vaticanæ noni, — πλαταγῶνι ἔχοισαν ἐρυ-
θρά; et in iis, quæ noster Siculus adiecit de papaueri-
bus rubra crepitacula habentibus, nativam inesse gratiam,
erudite monet Warton; in versu quoque 59. mira inest
naturalis pulcritudo et simplicitas. v. 60. dedit Brunck
ἐν τὴν (pro τοι) — ἐδυνάσθην.

v. 61. ξένος, hospes, nempe, qui me natare doceat.
Nimirum non norant, nec curarunt propter agrorum
suorum fertilitatem, usum navium, et commercium
cum aliis gentibus. *Homier.* Odyss. IX. 125. plura vide
apud Warton.

v. 62. conf. Virgil. Ecl. IX. 38.

v. 64. 65. ἀπενθεῖν, ποιμαίνειν, — ἀμέλγειν scribendum
putat Valekenacr, idemque comparat Virgil. Ecl. II. 28.

Καὶ ταῦτ', ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ ὀρεῦσά με λεπτὸν
ἔόντα.

70 Φασὼ τὰν κεφαλὰν καὶ τὴν πόδα ἀμφοτέ-
ρως μεν

σφύσδειν, ὡς ἀνίαθῃ· ἐπεὶ κήγῶν ἀνιῶμαι.
ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπε-
πότασαι;

Αἴε' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλῶν
ἀμάσας

ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον
ἔχοις νῦν.

75 Τὰν παρκοῖσαν ἀμελγε. τί τὸν φεύγοντα διά-
κεις;

Εὐρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' αἶψαν.

Πολ.

v. 71. σφύσδειν v. indic. *Hesych.* σφίζει, πηδᾶ, φλεγ-
μαίνει, καίεται, ἄλλεται, (ita enim legendum censeo cum
Ruhnkenio pro vitiosa lect. σέλλεται,) ἢ φλέψ, et emen-
datio Ruhnkenii firmatur Glossis Laurent. ad nostrum
Theocriti locum, σφύζειν. σφύτει, ἐπείγει. Ἡ αἱ φλέβις
ἄλλονται, καὶ σφύγμος, φλεγμόνη, πάλμος, ῥέσις, φλέ-
βος, ἢ ἀρτηρίας.

v. 72. conf. *Virg. Ecl. II. 69. 70.* Warton iam lau-
dat in *Addendis Wesseling.* ad *Herodot. III. p. 276. 43.*

v. 73. θαλλὸν, Glossae Laurent. ἦγαν κλάδων ἐλάϊας,
Toup. in *Addendis* ad h. l. 396. quidquid, ait, herba-
rum vel fruticum viret, θαλλὸν vocant Graeci. vide schol.
ad *III. 45.* Hinc elegans loquutio, θαλλὸν προσέειν,
canium pecori ostendere, de quo plena manu viri doctissi-
mi ad *Timaei Lexicon.*

v. 75. παρκοῖσαν, nimirum, capram, siue ouem, est
proverbium, quod in argumento pastoralis summa adhi-
betur proprietate. confer *Callim. Epigr. 33.*

v. 76. *Virg. Ecl. II. 73.*

τὸν Πολλὰ συμπαίσδεν με κόρα τὰν νύκτα κέλον-
ται,

τέ. Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσα, ἐπὴν κ' αὐταῖς ὑπα-
κοίσω·

γ. Δηλονότ' ἐν τᾷ γὰ κῆγών τις φαίνομα ἥμεσ.

τέ. Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα, 80
Μασίσδων· ῥᾶον δὲ διὰ γ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

v. 77. συμπαίσδεν. v. indic. et ad Bion. I. 18.

v. 78. κιχλίσδ. v. indic. et sic plurimi scripti libri
apud Warton, qui in textu tamen dedit vulgatum κιχ-
λίζοντι, et apud Dorville in Obss. Miscell. III. 373.

v. 80. Eleganter Theocriti Polyphemus ἐποίμαινεν τὸν
ἔρωτα Μασίσδων, cantillando fallebat amorem suum: hoc
vñ ποιμαίνειν alibi non facile reperietur; sed Βέκολοι sunt
ποιμένες· et Βεκολεῖν τὴν λύπην legitur apud Suidam in
Voc. Αἰώρε: Βεκόλημα τῆς λύπης in loco scriptoris incer-
ti in Schol. ad Aristoph. Pacem v. 152. qua ratione so-
leant οἱ ἔρασαι — ἐξαπατᾶν τὴν νόσον amorem fallere, tra-
dit Lucian. in Nigrino I. pag. 45. ψυχαγωγίας καὶ ἀπάτας
τῆς πόλεως eleganter iunxit Dion. Chrys. orat. XXXII. pag.
362. A. Valcken. quem etiam vide ad Eurip. Hippolyt.
v. 151. pag. 128. Scholiastes explicat ἐδεράπευεν. Facilior
est aliorum interpunctio ἐποίμαινεν, τὸν ἔρωτα Μασ. ita vt
ἐποιμ. separetur a sequenti voc. τὸν ἔρωτα, atque sic di-
stinxisse et locum bene interpretatus dicitur Gilbertus
Wakefield in filua critica siue in auctores sacros profanos-
que commentario philologico, part. II. 1790. 8. pag. 86.
vñ didici ex censura illius libri in ephem. litter. Lipsiens.
a. 1792. plag. 3. pag. 19.

v. 81. Vltima verba Portus in Lex. Dor. sub μασ. v.
(quem consulat,) ita interpretatur: vitam suavius dege-
bat, quam si aurum amatae puellae dedisset, vt ea po-
tiretur; a qua interpretatione parum abest Reiskius,
practer quod ante εἰ inserit ἢ, et ἢ εἰ inter pronuntian-
dum, vel scandendum in vnam syllabam colliquefcere ait.

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ

Συρακείαι, ἢ Ἀδωνιάζουσαι.

Ἐιδύλλιον ιε. *)

Γόργω, Πραξινοῇ, Γράυς, Ξένος,

[Ἴτερος Ξένος, γύνῃ Ἀοῖδος]

*) Festiūm hoc Idylliūm est plane dramaticū siue *μυμητικόν* et, vt ex argumento graeco, a Valckenario publicato, illustrato atque emendato, cognoscitur, *ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι θεωμένων τὰ ἴδμια* petitum et expressum. Scena vero figenda est Alexandriae, atque Syracosiae dorica dialecto vtentes, hic colloquuntur mulieres, valde garrulae, non primi ordinis matronae, quae aulam frequentarint, sed de plebe, quae in Aegyptum, Alexandriam, commigrarant, et hic habitantes maritos quaeque suos, liberos et seruos, ancillas certe habuerant. Hae exierant ad spectaculum pompae, qua Adonis ab Arsinoe, vxore Ptolemaei Philadelphi, gestabatur. In Adoniis autem Alexandrinis sollemne fuit, exornare semidei signum, atque illud sequentis forsan diei summo mane siue a viris gestari, siue a primariis matronis, iisque piis et prae ceteris cultricibus, (saltem hae comitatae fuerint,) ad mare deportari abluendum. Ipso vero sollemnis pompae die, ne aliae mulieres de plebe prorsus essent arcani expertes, summo mane sequentis diei celebrandi, Sicyonia cantrix breue canticum tum a religiosis cultricibus recantandum, iam decantabat, v. 136—144. Theocritus bene vero muliebris linguae intemperantiam, leuitatem et nugacitatem imitando adsequutus est. Gorgo, vt spectaret sollemnitates et Praxinoam ad regis aulam deduceret, ad hanc, in extrema vrbis parte habitantem, venit. Praxinoa varia imperat ante abitum et vtrique de marito suo inepte conqueruntur stolidaeque nugantur. A v. 44—76. Egressae domo, mirantur hominum turbam et Ptolemaeum celebrant variaque habent fata et colloquia ad aulam adpropinquantes, v. 77—99. In aula ipsa tapetia, super quibus iā-

ΓΟΡΓ. Ἐνδοῖ Πραξινοῖα; ΠΡΑΞ. Γοργοῖ Φίλα,
ὥς χρόνῳ; ἐνδοῖ. I

Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες ὄρη δίφρον, Ἐν-
νόα, αὐτᾶ'

Ἐμβαλε καὶ ποτίκρανον. ΓΟΡΓ. Ἐχει κάλ-
λιστα. ΠΡ. Καθίζε.

ΓΟΡΓ. Ὡ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὕμνιν
ἑσώθην,

Πραξινοῖα· ποῖλῶ μὲν ὄχλῳ, ποῖλῶν δὲ τε-
θρίππων· 5

H 5

Παν-

cebat Adonis, huncque ipsum admirantur, et liticulam habent cum hospite quodam. V. 100 — 135. sequitur carmen, quo laudantur Berenices, Arsinoe, Adonis et apparatus lecti. v. 136 — 144. sequitur carmen cantriciis Sicyoniae. V. 145 — 149. Gorgo, de reditu cogitans, cum Praxinoa valedicunt Adonidi. De Sophrone, et illiusque imitatione Theocritea nostroque carmine, quod *Toup* tom. II. edit. Wartoni p. 327. sqq. imprimis *Valcken.* in erudito amploque commentario pag. 188. vsque ad fin. in edit. *Theocriti decem eidyllia*, Lugd. Bat. 1773. 8. illustriss. *Comes de Finkenstein* in *Arethusa*, oder die bukolischen Dichter des Alterthums, tom. I. pag. 19 sqq. 29 sqq. et p. 31 sq. et cl. *Alb. Bayer* in *Commentariis* perpetuis in *Theocriti Charites et Syracusias*, Erlangae 1790. 8. pag. 68 — 143. copiose docteque disputarunt, et ego in mea *Theocriti* editione potiora adtigi, paucas adnotationes hic adspargam, et interpretes ad illos libros ablegabo. In textu autem concinnando sequutus sum *Valckenar.* in edit. *Theocriti, Bionis et Moschi*, Gr. et lat. Lugd. Batau. 1779. 8. De Adonide etc. v. ad Bion. I. Quaedam similes sollempnitates in celebrando ablutioneque idolo, *Isuren*, adhuc reperiuntur apud Malabaros, ita ut ad antiquitatem et convenientiam cultus illius religioni suspicione ducamur: in multis quidem differunt: at hoc in pluribus aliis sacris id euenire scimus. Plura v. de illo apud Malabaros festo in *Neuen Hannöverschen Magazin*, a. 1791. nr. 72. p. 1137. sqq.

Παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι
ἄνδρες.

Ἄ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὸ δ' ἑκαστέρῳ ἐμὶ
ἀποικεῖς.

ΠΡ. Ταῦθ' ὁ πάραρος τήνος ἐπ' ἔσχατα γὰρ
ἔλαβ' ἐνθῶν,

Ἴλεόν, ἐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
10 Ἀλλάλαις, πότ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν
ὅμοιος.

ΓΟΡ. Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δεί-
νωνα τοιαῦτα,

Τῷ μικρῷ παρεόντος· ὄρη, γύναξ, ὡς πο-
θορῇ τὸ.

ΠΡ. Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· ἔ-
λέγω ἀπφῶν.

ΓΟΡ.

7. ἄτρυτος. schol. πολλή, et Hesych. ἄτρυτον. ἀπρονον, ἀκο-
πον, ἀπληγον, siue vt Tourp. in Emendatt. in Suidam et He-
sych. tom. III. pag. 348. ed. Oxon. 1790. 8. scribendum
censet, ἀπλητον f. ἀπλετον. Est igitur *via longa et molesta*,
quae euntem defatigat. — Pro ἑκαστέρῳ, (quia sit vo-
cab. incognitum et barbarum), ἐμὶ Valck. coniecit, et
Brunek. rescripsit ἑκαστέρῳ ἄμμιν, atque Hesych. ἑκαστέρῳ,
πορρώτέρῳ.

8. 9. Sens. *Hanc aediculam*, (proprie serpentis lati-
bulum, f. volatabrum, cubile, in quod spiris se contra-
ctis et conuolutis abdebant serpentes, quod proprie de-
notat τὸ ἱλεόν), a tuis aedibus remotum non hominis ha-
bitaculum iste demens, fatuus (ὁ πάραρος) emit vel conduxit,
quum huc mecum in extremum orbis terrarum (vel potius
urbis Alexandriae extremam partem,) venisset. vide im-
pudentiam et intemperantiam mulieris dicacis, quae ta-
men v. 17. maritum nominat hominem trium et decem
cubitorum!

10. ποτ' ἔριν scil. βαίνει, semper mecum rixatur.

13. ἀπφῶς dorice, pater. v. Gregor. Corinth. de dia-

ΓΟΡ. Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, καὶ τὰν πότ-
νιαν· καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡ. Ἀπφῦς μὰν τήνος πρῶαν, (λέγομες δὲ
πρῶαν θῆν 15

Πάντα,) νίτρον καὶ Φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγο-
ράσδων,

Ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαι-
δεκάπαχυς.

ΓΟΡ. Χῶμος ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυ-
ρίω, Διοκλείδας·

Ἑπτὰ δραχμῶν, κυνάδας, γραῖαν ἀποτίλ-
ματα πηγᾶν.

Πέντε

lectis pag. 148. ed. Koen. vbi et seqq. paginis complura ex hoc Theocriti idyllio tractantur a Grammatico, et a Koenio eum grammaticae tum criticae explicantur: quod breuitatis causa hic semel adnotabo.

14. τὰν Πότνιαν h. e. Proserpinam, per quam et per Cererem iurare solebant mulieres.

18. φθόρος grauiter pro φθορὸς, pecuniam perdit, neque scit ea recte vti, n. ex sententia superbae stolidaeque mulierculae, quae ornatum muliebrem in dici pom-
pam postularit.

19. Valcken. malit ἑπταδράχμω, (ab ἑπτάδραχμον) κυνάδας — πέντε πόκωτ' ἔλ. ἔχθες, pro nummo, cuius va-
lorem drachmae septem aequarent quisquilias, quales cani-
bus proiciebant, siue tantum digna vellera, quibus mox abiiciendis, manus abstergerent, quinque vellera, ouibus vetulis mutilisque vi auulsa, atque adeo lacerata, meras sordes, veluti abiiciendas, emit. Nam λαμβάνειν signifi-
cat h. l. emere. — Pro πηγᾶν maluit Toup et reposuit Brunck πυγᾶν, — et Toup. in nota ad emendat. in Suid. et Hes. vol. II. pag. 340. omnino legendum censuit πυγῶν.

20 Πέντε πό'ως ἔλαβ' ἐχθρὸς, ἅπαν' ῥύπον,
ἔργον ἐπ' ἔργῳ.

21 Ἀλλ' ἴθι, τῷμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα
λαζεῦ.

Βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ,
Θασόμενα τὸν Ἀδωνιν· ἀκῶ χρῆμα κα-
λόν τι

Κοσμήν τὰν βασιλίσσαν. ΠΡ. Ἐν ὀλβίῳ ὀλ-
βια πάντα.

25 Ὡν εἶδες, χ' ὣν εἶπας, ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ
ιδόντι.

ΓΟΡ. Ἐρπείν ὥρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡ. Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον, αἰνό-
θρυπτε,

Θὲς πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῆσθοντι
καθεύδεν·

Κινεῦ δὴ, φέρε θάσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότε-
ρον δεῖ.

30 Ἀδ' ὡς νᾶμα φέρει· δὸς ὅμως· μὴ πελὺ,
ἄπλησε,

Ἐγχει ὕδωρ· δύσανε, τί μεν τὸ χιτῶνιον
ἄρδεις;

Παῦ-

24. ἐν ὀλβίῳ, (dor. pro ὀλβίῳ,) in opulenti scil. aedibus.

26. ἔρπειν (alii ἔρπην) ὥρα abundi tempus fuerit. de vi
voc. ἔρπειν praeter Valcken. et Warton. v. Ernesti ad
Call. H. in lauacr. Pall. v. 3.

27. αἶρε τὸ νᾶμα, adfer aquam. Sed Koen ad Gregor.
Cor. pag. 149. interpretatur, flamen e medio remoue, ne
scil. secundum versum seq. feles lanae molli incubent:
sed versus 30. sq. obstare mihi videntur isti expositioni:
et Valcken. ad v. 79. animaduertit, νᾶμα in hoc carmine
et alibi apud Theocritum denotare undam.

Παῦσαι· ὅποια θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμα.
μα.

Ἄ κλάξ τās μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὦδε
φέρ' αὐτάν.

ΓΟ. Πραξινοά, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμ-
περόναμα

Τῷτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι
ἀφ' ἰσῶ; 35

ΠΡ. Μὴ μνάσης, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίῳ κα-
θαρώ μνάιν

Ἦ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν πο-
τέθηκα.

ΓΟ. Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι. ΠΡ. Πᾶ
ποκ' ἔλειπες

Τῶμ-

34—37. Gorgo: Vestis illa elegans valde facit ad cor-
pus tuum, atque adeo te decet: dic mihi, quanti detexta
tibi constitit? (wie hoch ist es dir vom Stuhl gekommen?
ipsa vero vestem confecerit, nisi ipsa telam quoque texue-
rit: (hinc v. 37. τοῖς ἔργοις,) erat enim ipsa opifex, et
forsan lanam tantummodo et cetera ad opus necessaria
coemerat: quanti igitur confecta vestis constitit Pra-
xinoae, quaerit Gorgo: adde Hemsterhus. ad Aristoph.
Plutum 380. pag. 111.) Praxin. Noli id mihi in memo-
riam reuocare: pluris constat, quam II. minis, s. insumse
plus duabus minis argenti puri puti; (ἢ h. l. per pleo-
nasmum ponitur); immo vero in isto opere perficiendo (in
istis negotiis,) paene periclitata sum vitam, (ich habe bey
dieser Arbeit auch mein Leben daran gesetzt).

38. πᾶ ποκ' ἔλειπες τῶμπεχόνον; φέρε μοι καὶ τ. θολ.]
Hanc Eldickii coniecturam admisit Valck. in altera edi-
tione in textum post varia pericula ab ipso antea et ab
aliis facta. Vulgat. quod haud malum praebet sensum,
Ναί· καλὸν ἔσπας· Τῶμπ. φ. μοι, καὶ etc. — τὸ ἀμπε-
χόνον id, quod hodie vulgo vocatur mantile. — θολία a

- Τῶμπέχονον; Φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν
κατὰ κόσμον
- 40 Ἀμφίθε· ἐκ ἀξῶ τὸ, τέκνον· μορμῶ, δά-
κνει ἵππος.
- Δάκρυε ὅσσ' ἐθέλεις· χολὸν δ' εἰδεῖ τὸ γε-
νέσθαι.
- Ἔρπωμες. Φρυγία, τὸν μικρὸν, παῖσδε, λα-
βοῖσα,
- Τὰν κύν' ἔσω κάλῃσον, τὰν αὐλείαν ἀπό-
κλαξον.
- ὦ θεοὶ, ὅσσοι ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τῆτε
περάσας
- 45 Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάρκτιοι καὶ
ἄμετροι.
- Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαίε, πεποίηται κα-
λὰ ἔργα.
- Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν, οὐδεὶς κα-
κοεργὸς

Δαλεῖ-

Polluce VII. 147. explicatur πλέγμα τι θολοειδές, ᾧ ἀντὶ
σκιᾶς ἐχρῶντο αἱ γυναῖκες, et apud Eustath. in Od. X.
p. 795, 31. θηλικῶς πῖλος εἰς ὃν ἀπολήγων· οἱ δὲ σκιᾶδιον,
et Hesychius θολία· πέτασος εἰς ὃν συνηγμένος, σκιᾶδιον.
Cum Longopetraeo Valek. reddit non parasol; Brunck
vero, quoniam θολία capiti imponitur, comparat cum
eo, quod gallice dicitur une caleche: Voss. in interpreta-
tione idyllii german. in Musenalmanach a. 1782. das Son-
nenhütchen.

44. Noua incipit quasi scena et poeta inducit mulie-
res venientes ad ipsum spectaculum ante regis aulam et
de turba hominum ipsoque spectaculo colloquentes. —
χρὴ h. l. licet.

46. Ptolemaeus Lagides et Berenice a filio, Ptolemaeo
Philadelpho, in deos fuerunt transcripti,

Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Ἀἴγυπτισί.
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες
ἐπαισδον,

Ἀλλ' αἰλοῖς ὁμαλοὶ κακὰ παίγνια, πάντες
ἐρειοί. 50

Ἄδιστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πτολε-
μισαὶ

Ἴπποι τῷ βασιλῆος ἄνερ φίλε, μή με πα-
τήσης.

Ὅρθος ἀνέσα ὁ πύρρος ἴδ' ὡς ἄγριος κυνό-
δαρσής

Εὐνόα, εἰ Φευξῆ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.

Ὡνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μέ-
νει ἐνδοῖ. 55

ΙΟ. Θάρσει, Πραξινόα καὶ δὴ γεγενήμεθ',
ὅπισθεν

Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν. ΠΡ. Καὺτὰ συναγεί-
ρομας ἤδη.

Ἴππον

49. ἐξ ἀπατ. etc. homines fraudulentī, ex dolis conflati, (metaphora sumta a ferro aliisque metallis; quae crebris ictibus contundere, κροτεῖν et συγκροτεῖν, et conflare solent homines) adeoque ad prava facinora furtaque exercitati, ἐπαισδον h. l. furati sunt.

55. Valcken. probat Hemsterhusii emendationem ὠνά-
μην, aut potius, quod Brunck. in ed. 2. reposuit, ὠνή-
μην. tum ἐνδοῖ pro vulgato ἐνδον scripsit.

57. τοὶ poetice pro ἐκεῖνοι, ex antiquo loquendi gene-
re, Homero usitato, et a reliquis poetis servato. Sic
nosfrates in vulgari sermone frequenter articulum der, die,
das pro pronomine tum demonstratiuo tum etiam relati-
uo usurpant. — ἐς χώραν, in suum quisque locum, ordi-
nem, recesserunt.

Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιςα δε-
δοίκω

Ἐκ παιδὸς. σπεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν
ἐπιῶρεῖ;

60 ΓΟ. Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ; ΓΡΑΥΕ. Ἐγὼν,
ὦ τέκνα. ΓΟ. Παρενθεῖν

Εὐμαρές; ΓΡ. Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦν-
θον Ἀχαιοί.

Καλλιῖσα παίδων, πείρηθ' ἡν πάντα τελεῖται·

ΓΟ. Χρησμῶς αἱ πρεσβῦτις ἀπώχετο θεσπί-
ξασα.

ΠΡ. Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς
ἀγάγεθ' Ἥραν.

65 ΓΟ. Θᾶσα, Πραξινοά, περὶ τὰς θύρας ὅσος
ὄμιλος.

ΠΡ. Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χεῖρα μοι
λάβε καὶ τὴν,

Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ; μὴ τὴν
πλανηθῆς.

Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπρίξ ἔχει, Εὐνόα,
αἰμῶν.

ὦ μοι δειλαία, δίχα μεν τὸ θερίστριον ἦδη

70 Ἔσχισα, Γοργοῖ. ποττῶ Διὸς, εἴτι γένοιο
Εὐδαίμων, ὦ ἄνθρωπε, φυλάσσεο τῶμπέ-
χονόν μεν.

ΞΕΝ. Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν· ὁμῶς δὲ φυλάξομαι.

ΠΡ. Ἀθρόος ὄχλος·

ὦ θε-

69. τὸ θερίστριον. vestis erat, quod aestatis tempore su-
mebatur, e. vocabulum, Valckenario suspicante, ab
Alexandrinis praesertim usurpatum.

Ωθεῦνθ' ὥσπερ ὕες. ΞΕΝ. θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἶμές.

ΠΡ. Κεῖς ὥρας, κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἶης,

Ἄμμε περισέλλων· χρηστῷ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός. 75

Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὃ δειλὰ τὺ βιάζει.

Κάλιστ'· ἐνδοῖ πάσαι, ὃ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟ. Πραξινόα, πόταγ' ὦδε· τὰ ποικίλα πράτον ἄθρησον

Λεπτὰ καὶ ὥς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡ.

73. ὥσπερ ὕες] Hoc prouerbum, quamquam haud elegans nec venustum, garrulae foeminae eique de plebe, quae prouerbiis lubenter uti solet, aptum est et commodum nec ideo aliquid mutandum, praecipue codicibus haud dissentientibus. Mores enim colloquentium Theocritus optime obseruauit et imitatus est in hoc poemate.

75. περισέλλων h. l. nos conseruans. Hesych. περισέλλει — συνέπει, φυλάττει.

76. Φλίβεται, (aeolice pro vulgato Φλίβεται,) ex Eustathio et cod. vatic. rescripserunt Valck. et Brunck.

79. θεῶν νήματα φασεῖς, dearum manibus ducta esse stamina dixeris malit Valcken. et recepit Brunck in ed. renouata. alii aliter coniecerunt. Nouam vero scenam aperit poeta. Mulieres in aulam regis tandem et difficulter per turbam intrantes, et versantes in ea, primum textilia, dein ipsum Adonidem admirantur et propter nugacitatem cum hospite habent liticulam lepidam. conf. cl. Manso ad Bionis idyll. 1. pag. 179. sq. de adparatu festiuo.

80 ΠΡ. Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν
ἔριθοι;

Ποῖοι ζωογράφοι τὰ κριβέα γράμματ' ἔγρα-
ψαν;

Ὡς ἔτυμ' ἐσάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδι-
νεῦντι.

Ἐμψυχ', ἐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ'
ὦνθρωπος.

85 Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατὰκειται
Κλισμῶ, πρᾶτον ἔσλον ἀπὸ κροτάφων κα-
ταβάλλων,

Ὁ τριφίλατος Ἀδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φι-
λεῖται.

ἘΤΕΡ. ΞΕΝ. Παύσασθ', ὦ δύσανοι, ἀνά-
νυτα κωτίλλοισα

Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισα
ἅπαντα.

ΓΟ. Μᾶ, πόθεν ὦνθρωπος; τί δὲ τὴν, εἰ κα-
τίλας εἰμές·

Πασά.

81. Quales pictores adcuratas istas pinxerunt picturæ,
sive opera picta. notanda est h. l. vis vocc. τῶν, γράμμα
et γράφειν de pictura.

87. 88. vana, irrita, nullum exitum et fructum ha-
bitura scil. verba garriunt ut turtures. conf. supra ad
Anacr. IX. 37. et Tourp. in Emendatt. in Suid. et Hesych.
vol. II. pag. 312. — ἐκκναισεῦντι me enecabunt. Hesych.
κνῶσαι, (aut, ut Tourp. in Emendatt. mem. vol. III. p.
347. scribere iubet, κναῖσαι,) ὀλέσαι, λυπῆσαι. Valcken.
in prior edit. pag. 381. maluit ἐκκνυσθῆντι, (a κνύω, in-
de κνύζω, et hinc κνυζέω 1) vado, 2) corrumpo, deformat,
foedo,) omnia deformat et corrumpunt πλατειάσδοισα, (a
πλατειάζειν, dor. πλατειάσδεν,) ore suo patulo garrientes.

Πασάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσ-
σεις;

90

Ὡς εἰδῆς καὶ τῷτο, Κορίνθια εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ Βεῖλλεροφῶν· Πελοποννασιςὶ λα-
λεῦμες·

Δωρίσδεν δ' ἔξεσι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡ. Μὴ Φυῆ, Μελιτώδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,
Πλὰν ἑνὸς· ἔκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπο-
μάξῃς.

95

ΓΟ. Σίγα, Πραξινοῖα· μέλει τὸν Ἀδωνιν
αἰεῖδεν

Ἀ τὰς Ἀργείας θυγάτηρ πολυῖδρις αἰοιδὸς,
Ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίσευσε·

I 2

Φθεγ-

h. e. dorico more loquentes. Idem tamen in altera ed.
maluit ἐκναίοντι.

90. Si nos tibi s. emtione, siue alia ratione acquisiueris,
h. e. possides, impera nobis, α πύομαι. v. infra ad Callim.
H. in Cer. 69. et 128. — tum Συρακοσίαις σ' ἐπίτασσαν;
coniecit Valck. et recepit Brunck in ed. II.

95. Quot capita fere interpretum, tot paene sensus
in hoc versu siue legendo siue interpretando. v. Valcken.
et reliquos ad h. l. alii retinent κενεὰν, at varie interpre-
tantur; alii malint Κορίαν puluerem etc. sensus quidem loci
hic esse videtur: Hospes sustulerit manum ad puniendam
atque coercendam Praxinoes intemperantiam et dicaci-
tem: quo facto haec illi resistens dixit: ne oriat, o
Proserpina, qui nobis imperet, praeter unum, n. mari-
tum: tunc conuersa ad hospitem, et prouerbio quodam
vsa pergit: non curo te; vide, (quod saepe ante μὴ sub-
intelligendum est,) ne rem vanam suscipias, nobis impe-
rando, quae non in tua, sed in mariti sinu potestate.

98. Sensus huius quoque versus torsit interpretes, et
in varias distraxit sententias, quas enumeratas atque sub
examen vocatas videbis apud Valckenar. et reliquos in-
terpretes. Mihi quidem hic sensus esse videtur. Car-

Φθεγξέϊται τι (σάφ' οὔδα) καλόν· διαθρύ-
πτεται ἤδη.

100 ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ. Δέσποινα, ἃ Γολγῶς τε καὶ
Ἰθάλιον ἐφίλασας,
Ἀπει-

men fuerit ἰάλεμον h. e. ieiunum, frigidum, Σπέρχιν in-
scriptum, et in honorem Sperchidis, Spartani illius co-
gniti, (v. *Herodot.* VII. cap. 134. sqq.) compositum, siue
carmen a recentiore quodam ignotoque, at ieiuno ver-
ficatore, cui nomen quoque Sperchidos fuerit, in mor-
tem Adonidos aut per aliam sollemnem occasionem fa-
cto, quod, licet frigidum, saltem a Theocrito, qui il-
lud frigidum et ieiunum (ἰάλεμον) habuit, spretum Ale-
xandriae tamen in certamen venit, quod vero cantrix
Argia sonorae vocis elegantia et vi adeo animauit, ut
etiam in illo certamine primas tulerit. Quare Gorgo,
quae illam canentem antea iam audiuerat, iure sperat,
cantricem illam, iam prodeuntem et praeludii vocis in-
cipientem voce aequae molli et iucunda auditu decantatu-
ram esse Adonidem. Ingeniosa quoque est interpretatio
cl. *Bayeri* p. 130. sqq. Sperchin quemdam, ignotum
poetam, anno superiore carmen lugubre, (ἰάλεμον) in
Adonidos mortem cantasse; sed a poetria Argiua canen-
do fuisse superatum. Atqui quoniam Gorgo, non Theo-
critus iudicat, magnum probabilitatis speciem habet illa
interpretatio. Quidquid est, Σπέρχιν τὸν ἰάλ. ἤρϊευσε,
idem est ac τὸν ἰάλεμον Σπέρχιδος ἤρϊευσε, atque forsan
vero poeta duplicem significatum subdidit voc. ἰάλεμενον,
vicit carmen lugubre et frigidum Sperchidos; ut Ennii vi-
cit olympia.

99. διαθρύπτεται h. l. vocis mollis praeludiis, in qui-
bus quasi lasciuit, ad canendum se componit, et cantile-
nam Adonideam incipere parat. θρύπτω enim dicitur a
sono rerum, quae cum vi quadam comminuuntur. v.
I. Van. a Leunep Etymologicum L. Gr. ab Euerh. Schei-
dio editum Traiecti ad Rh. pag. 348. qui alias verbi
significationes translatae persequitur, et *Ruhnken* atque
Hemsterhus. ad *Timaei Lexic. Platon.* pag. 45. sqq.
edit. II.

Ἄπεινόν τ' Ἔρκα, χρυσῶ παῖσδοις Ἀφρο-
δίτα,

Οἷόν τοι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' αἰνάω Ἀχέροντος
Μηνὶ δωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον
Ἔρκα,

Βάρδιςα μακάρων, Ἔρκα Φίλα, ἄλλὰ πο-
θεῖναι

Ἔρχοντα, πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισα. 105
Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἄθανάταν ἀπὸ θνα-
τᾶς,

Ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
Ἀμβροσίαν ἐς σῆθος ἀποσάξασα γυναικός.
Τὴν δὲ χαριζομένα πολυώνυμε, καὶ πολύναιε,
Ἀ Βερενικεῖα θυγάτηρ, Ἑλένα εἰκνῖα, 110

Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτᾶται Ἀδωνιν.
Πὰρ μὲν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέ-
ροντι,

Πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν
ταλαρίοις

I 3

Ἀρ-

103. 104. *Horae fuerunt quoque ministrae solis et rectrices anni temporum.* Vocantur μαλακαίποδες a venustate pedum, qui, quoniam illae nudis pedibus ex opinionis superstitione et artificum poetarumque fictione incedebant, conspecti laudabantur: βάρδιςα, quoniam Adonidis reditus ex Acheronte Veneri tardus videbatur et cum insigni desiderio expectabatur; alias propter temporis velocitatem et veluti fugam ab *Ouid. Met. II. 118.* recte dicuntur *veloces*; φίλα μακάρων h. e. *deorum*, quia Gratiarum aliorumque deorum fingebantur comites et ministrae, (v. infra ad *Mosehum II. 160.*) denique ποθεῖναι exoptatae, quoniam hominibus semper adferunt aliquid iucundi.

113. De hortis Adonidis v. *Valcken. ad h. l. Wytten-*

Ἀργυρέοις, Συρίῳ δὲ μύρῳ χρύσει' ἀλάβαστρα
 115 Εἶδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ
 πονέονταί,

Ἄνθεα μίσγοισα λευκῷ παντοῖ' ἅμ' αἰλεύρῳ
 Ὅσσά τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος, τά τ' ἐν
 ὑγρῷ ἐλαίῳ,

Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἔρπετὰ τὰδε πά-
 ρεσι.

Χλωρὰ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βρίθοισα
 ἀνήθῳ,

120 Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερποτόωνται
 Ἔρωτες,

Ὅιον ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων

Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὅζον ἀπὸ
 ὅζω.

Ω

bach ad Plutarch. de S. N. V. pag. 79. et quae notauit ad
 Iuliani Caesares pag. 155. sq. atque *Christ. Gottl. Schwarz*
 disp. de lapsu primorum humani generis parentum a pa-
 ganis adumbrato, Altdorf 1730. §. 11. pag. 17. sq.

115. Πλαθάνῳ Brunck. et Valck. e codd. pro vulgato
 πλαθάνῃ. Valcken. ex Gregor. Πλάθανον λέγεσθαι εἶδος ἀγ-
 γέλιου τινός, ἐν ᾧ σκευάζουσι τὰ πόπανα. et Hesych. πλαθάνον·
 Κύκλον, ἐφ' ᾧ πλάσσειν siue πλάττειν (sic enim pro vul-
 gato πλάσσειν scribendum est cum Tourpio in Emendatt.
 in Suid. et Hesych. vol. III. pag. 347.) ἔρτες καὶ πλακύν-
 ται. atque εἶδατα in h. v. sunt πέμματα, bellaria, ge-
 backenes.

118. Intelligendae sunt placentae, Adonidis imagini
 adpositae, a pistricibus dulciariis sic artificiose et fictae,
 ut animalium quorumvis figuras exprimerent. — ἔρπετα
 doricè dicuntur, quacuis animantia, quae pedibus ince-
 dunt. v. Valcken.

ὦ ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῷ ἐλέ-
φαντος

Αἰετῶ, οἶνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέρον-
τες.

Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι
ὑπνω. 125

Ἄ Μίλατος ἐρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καταβό-
σκων.

Ἐσρωτα κλῖνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς
Ἄδωνις,

Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ' ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα
πυρρόα. 130

Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτὰς χαιρέτω
ἄνδρα.

Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσω ἀθρόα ἔξω
Οἴσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὶνι πτύοντα·
λύσασα δὲ κόμην, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον
ἀνεῖσα,

I 4

Στή-

123. ὦ ἔβένω, ὦ χρυσῷ malit legere Valcken.

125—129. Valckenar. hos versus ita corrigendos et distinguendos censuit, eumque sequutus est Br. in altera ed. Πορφύρεοις δὲ τάπησιν ἄνω (μαλακωτέρος ὑπνω, Ἄ Μίλατος ἐρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καταβόσκων,) Ἐσρωτα κλῖνα· τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα· τὰν μὲν Κύπρις ἔχει· τὰν δ' ῥοδόπαχυς Ἄδωνις. supra purpureis tapetibus, (quos molliores somno Milesius dixerit et Samius,) stratus est leäus; alius Adonidi formoso: Illum quidem Venus tenet; hunc vero leäum roseus occupat Adonis. Milesius et Samius sunt Milesii mercatores, Alexandriae lanam suam praestantem illo dicendi modo celebrantes.

135 Στήθεσι φαινομένοις, λιγυράς ἀρξώμεθ'
αἰοιδᾶς.

Ἔρπεις, ὦ φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐνθάδε, καίς
Ἀχέροντα,

Ἀμιθέων (ὡς φαντί) μονώτατος· ἔτ' Ἀγα-
μέμνων

Τστ' ἔπαθ', ἔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος
ἦρως,

Οὐθ' Ἐκτωρ Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἵκατι
παίδων,

140 Οὐ Πατροκλῆς, ὁ Πύρρος ἀπὸ Τρόιας ἔπα-
νελθὼν,

Οὐθ', οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, καὶ Δευ-
καλίωνες,

Οὐ Πελοπηϊάδαι τε, καὶ Ἀργεὺς ἄκρα Πε-
λασγοί.

Ἰλαθι νῦν, φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυ-
μήσαις.

Καὶ νῦν ἦνθες, Ἀδωνι, καὶ ὅκ' ἀφίκη, φί-
λος ἡξέεις.

145 ΓΟ. Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον. ἂ θήλεια
Ὀλβία ὅσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκυ-
φωνεῖ.

Ὡρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας.
Χώνηρ ὅξος ἅπαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτέν-
θης.

Χαῖρε, Ἀδων' ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας
ἀφικνεῦ.

IDYLL. XVIII.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ *)

FAVORVM FVR.

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἐρωτα κακὰ κέντασε με-
λίσσα,

Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. ὃ δ' ἄλγεε, καὶ
χέρ' ἐφύσση·

Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἄλατο· τᾷ δ'
Ἀφροδίτῃ

Δείξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο, ὅττι γε
τυτθὸν

Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ αἰλίκῃ τράνυματα
ποιεῖ.

I 5

Xα

*) Hoc argumentum est in edit. Reiskii: „Cupido dum mel furatur, et aluere diripit, ab apicula pungitur: atque doloris ex vulnere impatiens, matri de crudelitate tam paruae bestiolae conqueritur. Quae et ipsum paruulum esse respondet, et tamen magna vulnera infligere. Monet vero nos haec imago, quod voluptati dolor et calamitas plerumque comes est: sicut dictum est,

Dulcia sic tristi semper sunt mixta dolore,

Tināa voluptatis gaudia felle nocent.

Et Horatius ait: — *Nocet enim dolore voluptas.*“ War-
ton vero haec pag. 228. tom. II. adscripsit. „Notissi-
mum est, inter Anacreontica reperiri carmen eiusdem
argumenti, carm. XXXX. An illud scripserit Anacreon,
an hoc Theocritus, dubitari posse putauerim. Recen-
setur a Stobaeo tamquam Theocriti, cap. 63.“ Valcken-
ario videtur esse Bionis. conf. notam ad *Anacr.* carm. 40.

Χά μάτηρ γελάσασα· Τὺ δ' ἔχ' ἴσον ἔσσι με-
λίσσαις;

Χὼς τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα αἰλίκᾳ
ποιεῖς.

[ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ] *)

ANAKREONTION
IDYLLION XXX.

Ἔις Νεκρὸν Ἀδωνιν

In mortuum Adonidem.

I Ἀδωνιν ἢ Κυθήρη,

Ως

v. 7. ἴσον, ex Aldina utraque; Salamandr. Farreana, Brubach. reuocauit, scil. *χεῖμα*, vel *ἐπιτήδευμα*, *σόφισμα*, vel tale quid, aut accipitur aduerbialiter pro *ἴσῳ καὶ ὁμοίῳ λόγῳ*. dat idem quoque Stobaeus Gesneri pag. 361. primus Henr. Steph. dedit ἴσος. Reiske. ἴσος quoque Wart. qui ultimos duo versus ita corrigit et refert: ΤΙ Δ'; ἐκ ἴσος ἔσσι ΜΕΛΙΣΣΑΙ; Κ' ἌΝ τυτθὸς μὲν ἔης etc. Valck. suspicatur ΤΙ Δ'; ἐκ ἴσον ἔσσι μελίσσαις;

v. 8. χὼ Stephan. et dedit Warton in textu. Reiske, forte, ait, καὶ, et annon — aut χ' ὥς, et o quam parvus tu quidem es. χὼς· τυτθὸς μὲν ἔών· dedit Brunck. quae quidem lectio mihi placeret. conf. Valckenar. ad Hippolyt. v. 530. p. 225.

*) Baxterus et Faber suis Anacreontis editionibus hoc adiecerunt odarium: et Faber statim ab initio: „Olim, ait, in pompis deorum leacnae, apri, aliaeque id genus ferae, quae domestico vsu mansuefactae fuerant, ducebantur: idque eo fiebat, vt praesentior vis numinis ostenderetur. Ex ea autem consuetudine petatum est huius idyllii argumentum.“ Valckenar. adiunxit hoc ἀδῆλῳ cuiusdam poemation suae priori edit. sel. pag. 166. et in altera pleniore Theocr. Bion. et Mo-

Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη
 Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
 Ὡχρὰν τε τὰν παρειὰν,
 Ἄγειν τὸν ὕν πρὸς αὐτὰν
 Ἔταξε τὼς Ἑρωτας.
 Οἱ δ' ἐνθάως, ποτανοὶ
 Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
 Στυγνὸν τὸν ὕν ἀνεῦρον,
 Δῆσάν τε κατέδησαν.
 Χῶ μὲν, βρόχω κατὰψας,
 Ἔσυρεν αἰχμάλωτον.
 Ο δ', ἐξόπισθ' ἐλάυνων,
 Ἐτυπτε τοῖσι τόξοις.
 Ο θῆρ δ' ἔβαινε δειλῶς.
 Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
 Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα·
 Πάντων κάκιζε θηρῶν,
 Σὺ τόνδε μηρὸν ἵψω;
 Σὺ μὲ τὸν ἀνδρ' ἔτυψας.
 Ο θῆρ δ' ἔλεξεν ᾧδε.
 Ὅμνυμί σοι, Κυθήρη,

Αὐτὰν

schl., pag. 288. fqq. Sed non esse Theocriti cum metri ratio, tum in primis ipsa carminis indoles ex mente Wartoni demonstrat.

v. 4. ὦχρὰν. vid. indic.

v. 5. conf. Klotz Ueber den Nutzen und Gebrauch alter geschnittener Steine pag. 200.

v. 22—27. Hic observari debet mos iurandi. Euripid. in Medea. v. 734—755. Aegisth. iurantem facit per terram, Solem et omnes deos, vt Menelam Homerus Il. γ. 276. fqq. Chariton. t. I. p. 42. ὅμοσον θαλάσσαν, ad quem locum vid. Doruill. T. II. p. 243. Tibull. III. el.

25

30

Ἀυτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
 Καὶ ταῦτά μὲ τὰ δεσμά,
 Καὶ τῶσδε τῶς κυναγῶς,
 Τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σευ
 Ὅκ ἤθελον πατάξαι·
 Ἄλλ' ὥς ἀγαλμ' εἰσείδον,
 Καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
 Γυμνὸν, τὸν εἶχε, μηρὸν,
 Ἐμαινόμεν φιλάσσαι,
 Καὶ μεν κατεσίναζε.

T8788

VI. 47. 48. *Horat. II. Epist. I. 16. de Augusto, Iurandasque tuum per nomen ponimus aras. Sueton. Caes. c. 85. Romanos, memorat, ad aram siue columnam Caesaris iurare diu solitos fuisse: ut alia omittam testimonia et ritus. conf. Guys litterarische Reise etc. vol. II. ep. 22. Pro diuersitate temporis, loci, hominum, vitaeque generis diuersa fuerunt iurairuranda. Quare/h. l. decorum moresque poetae obseruabis.*

v. 31. *Desiderio tam osculandi nimium flagrantem, et furore quodam abreptus fueram. Μαίνεσθαι enim Graeci dicunt, de singulari cupiditate, amore, et immensa rei vehementia; vide Callim. H. in Cerer. 30. ibique Spanh. hinc etiam de flammis apud Tryphiod. v. 223. et Horat. III. Carm. 3. 55. debacchantur ignes, obseruante Alberti ad Hesych. quem confer. t. II. p. 525. 14; tum de homine, amore, vino, (viti saepius apud Anacreontem,) alioque animi adfectu agitato. Thom. Mag. p. 594. Μαίνομαι τὸ τὸν νῦν βεβλαμμένον ἔχω καὶ μὴ κατεσινῶτα. καὶ μανία τὸ πάθος. μαίνομαι καὶ τὸ ἐνδυσθῆναι. — — Sic saeuire apud Latinos, e. g. de eo, qui praeter modum irascitur apud Terent. Andr. V, 2. 27. vbi v. Westerh. cf. Homer. Iliad. III. 160. Ab Anacreonte LI. 2. ars caelatoris, quemis admiratur, vocatur μαγεῖσα τέχνη, diuina, egregia ars.*

v. 32. Omnes libri, quos *Reiskius* se fatetur vidisse, et praeter hos *Stephan.* in minore sua editione, et *Winterton.* atque *Valcken.* in poster. edit. consentiunt in vul-

Τέττss λαβῆσα, Κύπρι,
 Τέττss κόλαζε, τέμνε,
 (Τί γάρ φέρω περισσῶς;) 35
 Ἐρωτικῶς ὀδόντας.
 Ἐι δ' ἔχῃ σοι τὰδ' ἀρκεῖ,
 Καὶ τὰυτ' ἐμῶς τὰ χεῖλη.

Τὸν

gari lectione καὶ μὲν κατεσίναζε, und das ist mein Unglück. Nec equidem video, cur ab hac discedam, quae morem simplicem atque agrestem exprimit, praecipue si Fabri emendationem ὅ μὲν κατεσίναζε probaueris: aut ego leui permutatione lego: κατασίναζε. Aper confitetur, se, praeter voluntatem, nimio flagrantem amore dentibus laesisse Adonida: Semet igitur ipsum tamquam piaculum tradit Veneri iratae et dicit: Tu igitur me pari modo laede: sume de me supplicium; sume hos dentes - καὶ varios habere significatus, vt atque apud Latinos, neminem praeterit. Κατασίναζε autem, quod verbum forte hoc loco formam induit imitativorum, vti Grammatici dicere solent, verto, rursus, aequae, pari modo etc. laede. Hesychius habet κατασίνεσθαι, καταβλάπτειν. Neque vero aliquid definio. Stephanus negat, cum vulgari lectione versum stare: at enim genus Anaerconticum quam saepe migrat aut migrare aliis videtur leges metricas! Profert ille quidem lectionem in cod. a Salmas. et Aurato repertam καὶ με σίναζε κραντήρ, sed ipse addit: de qua iudicent alii. Atqui Valck. in edit. prior. coniecturam Martini V. L. IV. 16, καὶ μὲν εἶνε κραντήρ, receperat, et in nota ad ed. II. probauit. Reiskii coniecturam etiam Brunck rescripsit καὶ (pro καὶ εἶ) μὲν κατεσυγιάζεν, Reiske quoque in notis suspicabatur κατεσυγνάζει, interpretatus, et si mihi irata es, et, „κατασυγνάζεσθαι τινος idem esse, ait, atque συγνάζεσθαι κατὰ τινος, h. e. συγνον, tristem, iracundum, asperum, ferocem, et acerbis fieri erga aliquem, exasperari animo. „At vero cur dubitaret aper, quum Venerem videret iratam? Scaligeri lect. καὶ μὲν κατεσίναζε h. e. ἐφύβριζε μοι reddiderunt Baxter ac Fischer.

Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
 40 Ἐπέν τε τοῖς Ἐρωσι,
 Τὰ δεσμά οἱ πῖλῦσα.
 Ἐκ τῷ δ' ἐπηκολέθει,
 Κὰς ὕλαν ἐκ ἔβαινε.
 Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
 45 Ἐκαίε τὼς Ἐρωτας.

BIΩ.

v. 39. Ante hunc versum Valcken. inserit e cod. Vatic. sumtum versum,

Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;

v. 40. εἶπεν. h. e. mandavit, iussit: de qua significatio-
ne vide *Ducker.* ad Thucyd. libr. VII. pag. 462. Sic
Matth. III. 3. vbi v. *Wolf.* in cur. philol. et critic.

v. 43. *Stephan.* *Winterton.* *Valckenar.* al. ἔβαινε; alii
ἔβαινεν. De vsu ν ἐφελκυστικῆς qui plura scire cupit, eum
ablego ad *Dorville* ad Charit. p. 156. in vann. crit. p. 70.
et 328. adde *Ernesti* ad Homer. Iliad. ε', 2. γ', 388. et
multis aliis locis, *Hemsterhus.* ad Aristoph. Plut. pag. 72.
Fischer. ad Aeschin. pag. 60. Schol. ad Aristoph. Nub.
741. *Stephan.* legendum censet: καὶ εἰς ὕλαν aut εἰς δ' ὕλαν.
Reiskius tamen observat, in eiusmodi verbis ἐρχεσθαι,
μολεῖν, βαίνειν, ἵέναι, τρέχειν, saepe omitti praepositio-
nes, εἰς, πρὸς, ἀνὰ, διὰ. Sic paullo ante πᾶσαν δραμόν-
τες ὕλαν. vers. 8. pro πᾶσαν διαδραμόντες, aut εἰς. vel
ἀνὰ πᾶσαν. vid. eundem ad Idyll. 13, 66. at *Valcken.* de-
dit καὶς ὕλαν, quod in cod. Vatic. erat καὶ σύλαν.

v. 45. *Stephan.* observat primum, a quodam duo po-
stremos versus, in quodam vetere codice non repertos
fuisse. Deinde legere mavult ἔκλαιε. *Suorum* amorum
miserias deplorabat: aut si ἔκαίε vera esset lectio, ἔρωτας
(quod Valck. in ed. II. retinuit,) interpretatur τὰς ἐρωτι-
κὰς ὀδόντας. *Reiskius* iudicium *Dorvillii* (ad Charit. p.
431.) quod hoc de loco tulit, et qui τὰς ἐρῶντας legere,
ac de dentibus infelicitur amantibus accipere cum aliis
mavult, iam excitat, et ἐρῶντας etiam reposuit *Valcken.*
in priore edit. Atqui haec lectio mihi quidem vnice
placet; nam per quod quis peccat, per idem punitur et

Ἐιδύλλιον δ'
IDYLLIVM III.

Τὰ Μοῖσαι τὸν Ἑρωτα τὸν ἄγριον ἔφοβέοντα, ¹
Ἐκ θυμῷ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ
ἔπονται·

Κ' ἦν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέρασον ὀπηδῇ,
Τῆνον ὑπεκφρεύγοντι, καὶ ἔκ ἐθέλοντι διδά-
σκειν·

Ἦν δὲ νόον τις Ἑρωτι δονέυμενος ἀδὺ μελίσδῃ, ⁵
Ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
Μάρτυς ἐγὼν, ὅτι μῦθος ὃς ἔπλετο πᾶσιν
ἀληθής.

Ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθάνατῶν τινα
μέλπω,
Βαμβάινει μευ γλῶσσα, καὶ, ὥς πάρος, ἔκ
ἔτ' αἰεῖδει·

Ἦν δ' αὖτ' ἐς τὸν Ἑρωτα καὶ ἐς Λυκίδαν τὴν
μελίσδῳ, ¹⁰

Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ σώματος ῥέει ὠδᾶ.

v. 1. ἄγριον. conf. Mosch. I. 11. Theocrit. XIX. 7. 8.

v. 6. προρέοντι. vide ad Bion. I. 55. ad v. 9. conf. Anacr. I. et de voc. βαμβάινει copiose differui in edit. Bionis ac Moschi p. 71. sqq.

v. 10. ὠδᾶ. Sic quoque Stephan. alii ἀνδῆ, quod voc. placet Heskinio atque Valcken. conf. Hesiod. Theog. 39. 96. Hom. Iliad. α. 249. qui habent ῥέει, (posterior ῥέειν) ἀνδῆ.

Ἐιδύλ-